

MÁME PAPEŽE !

Habemus Papam

Itálie, Francie 2011

Formát: DCP, 35mm, barevný
Délka: 104 min
Verze: italsky s českými titulky
Distributor: CinemArt, a.s.
Počet kopií: 2x35mm + DCP
Přístupnost: 12+

Premiéra 5. dubna 2012

Tvůrci:

Režie	Nanni MORETTI
Scénář	Nanni MORETTI Francesco PICCOLO Federica PONTREMOLI
Kamera	Alessandro PESCI
Střih	Esmeralda CALABRIA
Zvuk	Alessandro ZANON

Hrají:

Papež	Michel PICCOLI
Tiskový mluvčí	Jerzy STUHR
Kardinál Gregori	Renato SCARPA
Psychoanalytik	Nanni MORETTI

a další

O FILMU:

Z balkónu Baziliky svatého Petra zazní slavnostní *Habemus papam!* a statisícový dav věřících netrpělivě očekává nového papeže. Ale balkón zůstává prázdný. Právě zvolený papež se odmítá ujmout funkce. V této situaci najde Vatikán jediné možné řešení. Povolá uznávaného psychiatra, aby vyřešil neobvyklou situaci.

Citlivý snímek je založen na slovním humoru a inteligentních dialozích. Nabízí nevšední pohled do zákulisí papežské volby, která se odehrává v atraktivních prostorách suverénního městského státu ukrytého za zdmi uvnitř Říma.

Svěží komedii režíroval přední italský herec a režisér Nanni Moretti, jenž se zde také spolupodílel na scénáři a vytvořil roli psychoanalytika. V hlavní roli nejistého a nedůvěřivého papeže exceluje Michel Piccoli a v postavě tiskového mluvčího Vatikánu se představí jedinečný Jerzy Stuhr.

PROFIL REŽISÉRA:

Oceňovaný italský tvůrce Nanni Moretti /1953, Brunico/ začal svou režijní kariéru v 70. letech minulého století. Později na sebe upozornil svými politickými snímky, ve kterých se projevilo jeho levicové, ale silně individualistické zaměření (*Drahý deníčku* /1993/). Slavným se stal díky Zlaté palmě, kterou získal v Cannes za intimní drama *Synův pokoj* /2001/. Moretti je dnes nejen populárním hercem a režisérem, ale rovněž producentem, který založil produkční a distribuční firmu Nuova Sacher, která film *Máme papeže!* také produkovala.

Titul *Máme papeže!* byl slavnostně uveden v rámci hlavní soutěže prestižního MFF v Cannes 2011, kde byl nadšeně přijat publikem a ve stejném roce si odnesl italskou cenu Zlatý glóbus v kategorii nejlepší film.

Komedie *Máme papeže!* je rovněž zahajovacím filmem letošního Febiofestu.

ROZHOVOR S NANNIM MORETTIM:

Jak jste přišel na téma svého filmu?

Se spoluscenáristy Federicou Pontremoli a Francescem Piccolim jsme začali pracovat na různých námětech. Po nějaké době jsme se rozhodli rozvíjet dějovou linku Máme papeže!. Zaujala nás představa scény, kdy se nově zvolený papež nedokáže přinutit vyjít na balkon, aby pozdravil věřící.

Prošel jste si náboženskou výchovou a věříte v Boha?

Moji rodiče byli věřící a já sám jsem si prošel katolickou výchovou, ale nějak jsem to nepřeháněl. Jednoduše řečeno, věřící nejsem.

Film je postaven na dvou částech: jedna zachycuje izolaci papeže - jakési jeho nedobrovolné vězení na půdě Vatikánu a druhá část jeho svobodu. Z jakého důvodu jste zvolil tento kontrast?

Ve filmu jsem chtěl spojit komedii a drama, groteskní i realistický tón. Díváme se na konkláve z pohledu naší představivosti - scenáristické fantazie, ale zároveň respektujeme rituály a liturgie skutečné konkláve. Papež utíká z Vatikánu a potuluje se po městě, kde se dostává do situací, které už dlouho nezažil a které jsou pro normální lidi naprosto běžné. Mezitím psychoanalytik, který přijel celou věc vyřešit, zůstává uvězněn ve Vatikánu, kde se cítí zprvu dezorientovaný, ale postupně si na tuto neobvyklou situaci zvykne.

Co si myslíte o kritických útocích, kterým jste byl vystaven po uvedení filmu?

Nejsem si vědom nějakých útoků na film samotný, jen jsem zaznamenal pár reakcí, které ale nejsou odrazem katolického světa.

Katolická církev už přežila hodně skandálů, stejně jako tolik kritizovaný systém její hierarchie. Proč jsou tyto témata ve filmu zcela vynechána?

Snažil jsem se omezit témata, která publikum od filmu očekávalo. Nikdy jsem nechtěl, aby mé filmy opakovaly to, co už veřejnost stejně ví a jinde jsou tyto aféry dávno zmapované. Skandály týkající se katolické církve /např. pedofilie či finanční záležitosti/ najdeme dostatečně v různých dokumentárních snímcích, novinových článcích nebo knihách. Můj film je mým pohledem - vypovídá o mém Vatikánu, mé konkláve a mých kardinálech.

Týká se téma snímku i politiky?

Snažil jsem se zprostředkovat divákům svůj příběh o Vatikánu. Ale myslím si, že témata filmu a utrpení protagonistů může být aplikována všeobecně i na jiné situace, které mají vliv na diváky na celém světě.

Z filmu vyznívá, že jste více kritický vůči psychoanalýze než vůči církvi?

V mých filmech si dělám legraci z levice a z mé generace. Když mi bylo dvacet, pak třicet a pak čtyřicet dělal jsem si legraci ze vztahu mezi rodiči a dětmi, ze sociálního prostředí, ze školy i ze světových filmů. Ve filmu Drahý deníčku /1993/ si dokonce dělám legraci z rakoviny, kterou jsem sám před dvaceti lety prodělal. Takže si myslím, že je fér, že si teď dělám legraci také z psychoanalýzy.

Lze ve snímku nalézt nějaké autobiografické prvky?

Pokud bychom chtěli jít do detailů, část z mé osoby se odrazila, jak v kůži psychoanalytika, tak v kůži papeže, přesněji v Melvillově nepříjemném pocitu, že na svou roli nestačí.